

occasioneve valida infirmitatis non proficuum, sed magis noxium filiis meis ibi consistentibus esse verebar. A quibus tamen quia violenter abreptus, quorumque nec consensu sponte, sed magis coacte quamquam debite confessus, unde nec canonice absolutus, a debita repetitione ergo pro viribus nunquam cessaverunt, donec, precibus assiduīs divinam exorantes clementiam, moram sibi optando parvitatī meae¹ curam constantissime praevaluerunt.

Ista denique est vera intentionis meae puritas devotaque professio in pressuris, quam non tantum iam tribus confessoribus, sed omnibus Christi fidelibus notissimam esse cupio, quorumque meritis et precibus ultra profuisse debitis in negotiis me posse nequaquam dubito, memor de praeteritis praesentibusque atque futuris visibilibus invisibilibusque offensionum periculis, quamdiu fuero, fiduciam habens semper in Deo salvatore nostro. Quodsi quem supradicta conscriptio sine certo crimine formata adhuc aliquid scandalizaverit, certus sit, quod in omnibus scripturis meis me nunquam iustifico, sed magis indignum et peccatorem episcopum ubique denuntio; cui, si fas est, sufficere poterit publica prisci ritus ecclesiastici purificationis exacta quaerenti sententia, si non sufficit dominica illa definitio praefixa dicentis: *'Est est, non non'*², cui incredulo animo *fol. 120*. mox sequitur divinitus dictum: *'Quod *amplius est a malo est'*³. Adest, inquam, universis sanctae Dei ecclesiae fidelibus revocationis restitutionisque palatina illa principalis praesulum plurimorum longe lateque promulgata auctoritas:

[Lotharii imp. decretum de Ebonis restitutione.]

In⁴ nomine Domini nostri Iesu Christi Dei aeterni. Hlotharius divina ordinante providentia imperator augustus. Quia confessio delictorum non minus in adversis necessaria est quam in prosperis et contritum et humiliatum Deus non despicit⁵, gaudium esse etiam angelorum in caelo super uno peccatore poenitentiam agente⁶ non dubitamus, nos mortales in terris eos nequaquam despiciamus, pro quibus gaudere angelos in caelo divino testimonio non ignoramus. Accusantes vel reprehendentes in excessibus semetipsos divina nos benignitas non condemnare, sed recreare docuit; qui meretricem non solum a legali damnatione eripuit⁷, verum etiam publicanum humiliatum et accusantem se non condemnavit, sed magis iustificando exaltavit, qui non dixit: *'Omnis, qui se humiliat'*, non condemnabitur, sed *'exaltabitur'*⁸. Potestatem ergo, quam pro causa nostra raptus perdidisti, repetentibus ecclesiae tuae filiis, praesentibus quoque adstantibus ac decernentibus prae-

1) 'meae' ergänzt durch v. W. 2) Matth. 5, 32. 3) Vgl. ibid. 4) Ueber Ueberlieferung und Drucke vgl. N. A. XXIV, 491. Böhmer-Mühlbacher I² n. 1072. 5) Vgl. Psalm. 50, 19 (vgl. S. 364 N. 6). 6) Vgl. Luc. 15, 10 (vgl. S. 368 N. 6). 7) Vgl. Johann. 8, 7 (vgl. S. 367 N. 3). 8) Luc. 18, 14 (vgl. S. 367 N. 2).